

Arrest

nr. 149 525 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind, Larissa EL LAKIS, eveneens van verklaarde Libanese nationaliteit, op 9 juli 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot teruggedrijving (bijlage 11) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 29 juni 2015 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2015 om 19.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekende partij is in het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), geldig van 4 oktober 2013 tot 3 februari 2016. Aan de thans negenjarige dochter van de verzoekende partij werd op 10 januari 2012 een visum gezinshereniging afgegeven, zij is sinds 18 april 2012 ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit van een identiteitskaart voor kinderen, waarvan de geldigheid op 17 april 2014 is verstreken.

1.2 Op 29 juni 2015 landden de verzoekende partij en haar minderjarige dochter op de nationale luchthaven van Zaventem en worden zij onderschept door de luchthavenpolitie.

1.3 Op 29 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarige dochter een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Op 29/06/15 om 12.15 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT,

werd door ondergetekende, (…)

de heer / mevrouw :

naam E(…) voornaam H(…)

geboren op (…) te (…) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Libanon

*+ kind : E(…) L(…) – geboren in (…) op (…) – nationaliteit : Libanon
houder van het document nationaal paspoort van Libanon nummer (…)
afgegeven te (…) op : (…)*

houder van de Belgische verblijfstitel nr. (…) geldig van 04.10.2013 tot 03.02.2016

afkomstig uit Belgrado met (…) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(…)

X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing: Betrokkene reist tezamen met zijn kind, de genaamde E(…) L(…), dewelke in het bezit is van een nationaal paspoort en een bewijs van inschrijving van een kind geldig van 18.04.2012 tot 17.04.2014. Het kind is niet in het bezit van een grensoverschrijdend document. Betrokkene poogt op illegale wijze een persoon de toegang tot het Belgisch grondgebied te verschaffen. (…)”

1.4 Op 29 juni 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de tweede bestreden beslissing moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partij en haar dochter zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij voert aan dat diende rekening gehouden te worden met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, dat het duidelijk is dat dit niet gerespecteerd is en dat de gemachtigde zelfs geen enkel proportionaliteitsonderzoek heeft doorgevoerd op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zij wijst erop dat zij is toegelaten tot een verblijf in België en door de eerste bestreden beslissing verhinderd wordt te blijven bij haar zoon, die in België naar school gaat, en haar partner, die hier werkt.

3.3.2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu stelt de Raad vast dat noch in de eerste bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner en minderjarige zoon wordt betwist of weerlegd. In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het bestaan van een gezinsleven in hoofde van de minderjarige dochter met haar vader (de verzoekende partij), haar stiefmoeder en haar broer betwist, benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing hoe dan ook en zelfs in eerste instantie – de minderjarige dochter van de verzoekende partij wordt bij de eerste bestreden beslissing betrokken als “+ kind” – de terugdrijving van de verzoekende partij betreft en dat ook de motivering ervan gestoeld is op gedragingen van de verzoekende partij. Dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven in hoofde van de minderjarige dochter van de verzoekende partij betwist, kan dan ook geen afbreuk doen aan het feit dat het bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij zelf op generlei wijze betwist wordt. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij wordt *in casu* zodoende aangenomen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de

beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, zoals *in casu* het geval is, daar de verzoekende partij, die houder is van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wordt teruggedreven, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook aangeeft, niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds en het belang van het individu anderzijds. De genomen maatregelen dienen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een F-kaart, daar zij dit in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft. Ook blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft bekomen op grond van haar relatie met een Roemeense onderdaan, die in België verblijft met een verklaring van inschrijving, en dat ook de zoon van de verzoekende partij een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging met deze burger van de Unie heeft bekomen.

De eerste bestreden beslissing stoelt op het feit dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden, omdat zij op illegale wijze poogt een persoon de toegang tot het Belgisch grondgebied te verschaffen. Er wordt hierbij verwezen naar het feit dat zij samen met haar kind (met name haar minderjarige dochter) reist, hetwelk in het bezit is van een nationaal paspoort en een "*bewijs van inschrijving van een kind*" geldig van 18 april 2012 tot 17 april 2014 en niet in het bezit van een grensoverschrijdend document. Daargelaten de vraag of deze overweging al zou volstaan om aan een persoon die de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie heeft de binnenkomst te weigeren, mede gelet op het bepaalde in artikel 43 van de vreemdelingenwet, gaat de gemachtigde hoe dan ook geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van enige mogelijkheid tot schade aan de opgesomde belangen niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de voormelde belangen, *in casu* uitgedrukt door de terugnijving van de verzoekende partij, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Noch uit de eerste bestreden beslissing, waarover kan opgemerkt worden dat in de eigenlijke motivering ervan in het geheel geen melding gemaakt wordt van het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een F-kaart en dat zij in België een partner en een minderjarige zoon met verblijfsrecht heeft, noch uit het administratief dossier kan echter worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij zulke concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden. Gezien noch bij de voorbereiding van de eerste bestreden beslissing noch bij het daadwerkelijk nemen ervan enige blij

gegeven wordt van de vereiste proportionaliteitstoets, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet tegemoet gekomen is aan de beoordelingsplicht die hem in het licht van artikel 8 van het EVRM toekwam. De Raad merkt in dit verband nog op dat hij zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen waarin zij verwijst naar het feit dat de eerste bestreden beslissing is gestoeld op een schending van de openbare orde, doet geen afbreuk aan de hoger gemaakte vaststelling dat de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging geenszins blijkt. Het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de verblijfssituatie van de dochter van de verzoekende partij en het feit dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waar zij haar kind anderhalf jaar heeft achtergelaten, maakt in de eerste plaats *a posteriori* motivering uit. Noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde deze overwegingen heeft gemaakt vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing. Daarnaast kan erop gewezen worden dat dit betoog hoe dan ook in het kader van de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en zoon niet ter zake doet.

Een schending van (de beoordelingsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede kan aangaande het gezinsleven van de dochter van de verzoekende partij, op wie de eerste bestreden beslissing en voorliggende vordering eveneens betrekking heeft, nog het volgende gesteld worden.

De verzoekende partij wijst erop dat, terwijl het leven van haar dochter reeds aangetast is door de rouw om één van haar ouders, de eerste bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van haar dochter, in de mate dat deze haar belet haar familieleden, met name haar stiefmoeder en broer, terug te vinden. Zij stelt ook met betrekking tot haar dochter dat niet blijkt dat enig proportionaliteitsonderzoek werd gevoerd.

In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij enig gezinsleven dat de dochter van de verzoekende partij zou hebben met haar vader, stiefmoeder en broer, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar dochter bij hun onderschepping verklaard hebben dat de dochter reeds begin 2014 uit België is vertrokken. Ook wijst de verwerende partij op het feit dat de identiteitskaart voor kinderen van de dochter op 31 december 2012 zou vervallen zijn en dat voor de dochter sinds haar aanmelding bij de gemeente op 18 april 2012 geen stappen meer werden ondernomen, terwijl aan de zoon van de verzoekende partij op 7 maart 2013 een bijlage 15 werd afgeleverd en op 26 april 2013 een F-kaart. Ook werd voor de dochter op 3 oktober 2014 de afgifte van een visum kort verblijf aangevraagd, die op 22 december 2014 werd geweigerd, weigering waartegen geen rechtsmiddel blijkt te zijn ingesteld. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen lange termijn hereniging met haar dochter beoogde, dat niet duidelijk is waar de verzoekende partij haar dochter anderhalf jaar heeft achtergelaten en dat een gezinsband tussen de dochter en haar vader, stiefmoeder en broer niet wordt aangetoond.

In de eerste plaats dient ook in dit kader nogmaals te worden benadrukt dat het betoog van de verwerende partij een *a posteriori* motivering uitmaakt, gezien noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde deze overwegingen heeft gemaakt vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing. Bijkomend kan worden vastgesteld dat de dochter van de verzoekende partij blijkens het administratief dossier op het moment van haar onderschepping in het bezit was van een "*identiteitskaartje voor kinderen*", afgeleverd op 18 april 2012, waarvan de geldigheid op 17 april 2014 is vervallen en van een "*certificat de residence*" van 5 juni 2015, waarop aangegeven wordt dat zij sinds 18 april 2012 is ingeschreven in het vreemdelingenregister. In het verslag van de luchthavenpolitie van 29 juni 2015 wordt tevens aangegeven dat na raadpleging van het Rijksregister blijkt dat zij ingeschreven is. Op een "*certificat de residence*" van 2 juli 2015 dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat de dochter van de verzoekende partij nog steeds ingeschreven is in het vreemdelingenregister. Waarom het "*identiteitskaartje voor kinderen*" zelf vermeldt dat het op 17 april 2014 vervalt, terwijl het document dat dezelfde nummer draagt blijkens de "*gegevenshistoriek RN*" slechts geldig is tot 31 december 2012, waarom voor de dochter van de verzoekende partij een visum kort verblijf werd aangevraagd en waar, bij wie en in welke omstandigheden zij sinds begin 2014 heeft verbleven, en waarom zij minstens tot 2 juli 2015 nog steeds ingeschreven was in het vreemdelingenregister, kan geen van de partijen ter terechtzitting verduidelijken. Hoe dan ook dient erop

gewezen te worden dat de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen door het EHRM wordt verondersteld en dat de verwerende partij niet duidelijk maakt op grond waarvan zij aanneemt dat uit het feit dat de dochter van de verzoekende partij sedert begin 2014 niet meer in België zou verblijven, kan afgeleid worden dat de gezinsband tussen de dochter van de verzoekende partij en haar enige nog in leven zijnde ouder per definitie niet langer zou bestaan of dat de verzoekende partij haar dochter anderhalf jaar lang zou hebben "achtergelaten". Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat vader en dochter geen contact meer met elkaar hebben gehad, zij het in persoon, zij het via enig communicatiemiddel. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat voor de zoon wel en voor de dochter geen verdere stappen werden ondernomen of het feit dat een visum kort verblijf werd aangevraagd (en tegen de weigering ervan geen beroep werd ingesteld), te meer daar blijkt uit het administratief dossier dat dit visum precies werd aangevraagd met het oog op een familiebezoek, hetgeen de verwerende partij ook zelf aangeeft in haar nota met opmerkingen. Ten slotte blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij en haar dochter hoe dan ook dat de dochter thans naar België terugkeert om in september terug naar school te gaan. Over het overige kan slechts worden vastgesteld dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat in enige mate werd rekening gehouden met het concrete gezinsleven van de dochter van de verzoekende partij, waarbij de Raad opmerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat ook de dochter haar verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie heeft verkregen (zij verkreeg op 10 januari 2012 een visum gezinshereniging in functie van de Roemeense partner van haar vader en is zich ook in deze hoedanigheid op 18 april 2012 bij de gemeente gaan aanmelden) of dat enige billijke belangenafweging of proportionaliteitstoets werd gemaakt. Een loutere verwijzing naar de documenten die zij wel en niet in haar bezit had en naar het feit dat haar vader haar op illegale wijze poogt toegang te verschaffen tot het grondgebied, kan in dit licht niet volstaan.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen van dit middel dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summier uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat haar partner en zoon, de stiefmoeder en broer van haar dochter, in België leven en dat duidelijk blijkt uit het administratief dossier dat het familieleven zich in België bevindt. Zij stelt dat de “*terugleiding*” van personen waarvan de familieleden zich in België bevinden absoluut onaanvaardbaar is en benadrukt dat dit des te meer zo is wanneer deze personen, zoals *in casu*, toegelaten zijn tot verblijf in België.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet aantoont dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet te wijten is aan haar eigen gedrag, namelijk het nalaten van de minderjarige dochter om zich aan te bieden bij de gemeente met het oog op de verlenging / vernieuwing van de verblijfstitel. Op dit betoog, dat de verwerende partij op meer uitgebreide wijze voert in het kader van haar repliek op het uit artikel 8 van het EVRM geputte middel van de verzoekende partij, is de Raad reeds hoger, in het punt 3.3.2.2, ingegaan.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugnrijving kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2015 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. VAN DEN BOSSCHE